

22/S44

Conf. dr. pr. Petre SEMEN

ARHEOLOGIA BIBLICĂ ÎN ACTUALITATE

Carte tipărită cu binecuvântarea
I.P.S. DANIEL
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

UNIVERSITATEA "VALAHIA"
TÂRGOVIȘTE - ROMÂNIA
BIBLIOTECA TEOLOGIE
Nr. Inv. 7859

TRINITAS

Editura Mitropoliei Moldovei și Bucovinei

IAȘI - 1997

respectiv 10 soldați după sistemul de organizare din vremea lui Moise.

În ce privește recrutarea, aceasta se făcea în caz de nevoie începând de la 20 până la 50 de ani. Mobilizarea se făcea prin sunetul trâmbițelor (Judecătorii 3, 27; I Samuel 13, 3), prin trimiterea de mesageri (Judecătorii 19, 29; I Samuel 11, 7), ori prin semnale de pe munți și coline (Isaia 5, 26; 12, 3).

Armele. Armamentul din dotarea soldatului israelit s-a perfecționat și diversificat totodată cu instruirea monarhiei și era în pas cu tehnica timpului. Ca și armatele popoarelor din bazinul Mediteranei, și nu numai, israeliții utilizau arme defensive și ofensive.

Ca arme defensive sunt amintite foarte adesea: coiful (cascheta) din metal sau piele groasă, platoșa purtată mai ales de soldații care utilizau carele de luptă (Ieremia 46, 4) și arcașii (Ieremia 51, 3) pentru că aceștia nu puteau purta și scutul și arcul în același timp. Aceasta era confecționată mai întâi din piele iar apoi din zale sau plăcuțe metalice suprapuse. Tot din categoria armelor defensive făceau parte gambierele din bronz (I Samuel 17, 6) sau fier, încălțăminte de război și scutul de formă rotundă sau alungită pentru protejarea întregului corp, era din lemn, placat cu piele sau bronz. Scutul era foarte adesea în Vechiul Testament icona protecției divine iar în Noul Testament Sfântul Apostol Pavel îl compară pe adevăratul creștin cu un soldat dotat cu toate armele defensive pentru a putea ține piept marilor încercări (ispite) la care este supus în această viață (vezi Efeseni 6, 14-17).

Armele ofensive erau: sabia (hereb) de bronz mai întâi și apoi de fier, de formă dreaptă, purtată într-o teacă din piele și prinsă de centură; arcul, confecționat din lemn dur și elastic, placat uneori cu corn pentru a-i spori forța. Coarda era din intestine de bou sau cămilă. Așa se și explică de ce erau atrase unele rozătoare care distrugând corzile arcurilor au pricinuit adevărate catastrofe militare unor monarhi orientali. Săgețile erau din trestie sau lemn cu vârful din bronz sau fier. În săpăturile de la fosta cetate Șichem au fost găsite și săgeți incendiare al căror vârful era prevăzută cu niște orificii în care se introduceau câlți îmbibați cu uleiuri inflamabile și care se aprindeau în momentul lansării (vezi W. Cors Want, *Dictionnaire D'Archéologie Biblique*, revu et illustré par Edouard Urech, prefacé par André Parrot, Neuchâtel, 1956, p. 152); praștia, folosită cu precădere de păstori, de vânători și de soldați. David era un excelent mânăuitor de praștie ca de altfel și cei din tribul lui Veniamin (Judecătorii 20, 16); lancea, ciocanul de luptă (Iov 41, 20), sulița, securea și carul de luptă completau armele defensive. În Palestina, carul de luptă capătă o importanță deosebită în timpul regelui Solomon și a cunoscut o permanentă dezvoltare. Astfel se știe dintr-o inscripție asiriană că regele Ahab a scos în luptă împotriva lui Salmanasar în 854 nu mai puțin de 2000 de care de luptă care au pierit în bătălia de la Karkar (R. de Vaux, *Les Institutions de l'Ancien Testament*, les éditions du Cerf, tome II, Paris, 1991, p. 24).

În ciuda întăririi capacității de apărare și implicat a sporirii efectivelor militare, poporul lui Israel n-a reușit să-și păstreze pentru prea multă vreme regatul pentru că de fapt nu acesta era destinul său de a se impune ca o mare forță militară, cum de altfel nu este destinul nici unui popor. Poporul Israel avea menirea de a face cunoscut lumii pe Dumnezeu revelat pe Sinai.

CUPRINS

Prefață	3
I. Noțiuni introductive de arheologie biblică. Definiție, împărțire, necesitatea acesteia pentru Studiul Vechiului Testament	5
II. Repere cronologice. Izvoare ale Arheologiei biblice și preocupări de Arheologie biblică. Etapele Arheologiei biblice.	
Datarea obiectelor.....	8
III. Alte descoperiri arheologice în țările învecinate cu Palestina: Egipt, Asiria, Babilon, Siria, Fenicia și utilitatea acestora pentru Arheologia biblică	21
IV. Geografia Țării Sfinte	35
V. Clima, flora și fauna Țării Sfinte	45
VI. Împărțirea administrativ teritorială a Țării Sfinte.	
Localități mai importante și cetăți de azil	48
VII. Locuitorii Țării Sfinte: canaaneii, filistenii și israeliții.	
Popoarele învecinate cu țara locuită de evrei	53
VIII. Popoare și țări învecinate cu Țara Sfântă: fenicienii, amoniții, moabiții, edomiții și amaleciții	62
IX. Instituțiile casnice. Locuințele, vestimentația, procurarea hranei, îndeletniciri, științe și arte.....	65
X. Familia. Poziția socială a femeii, creșterea și educarea copiilor la evrei. Combaterea imoralității de către Legea mozaică	76
XI. Instituțiile sociale. Științele, artele și calendarul.	
Moartea și ritualurile funerare	97
XII. Instituții de drept și de stat la poporul israelit în perioada biblică	106
XIII. Forme de organizare și administrare. Teocrația și profetismul, conducerea și administrația de stat, funcționarii de stat și ai curții regale. Organizarea armatei: înființare, arme defensive și ofensive	113
XIV. Probleme de drept mozaic. Dreptul personal și matrimonial. Căsătoria legală și de levirat. Drepturile și îndatoririle soților. Divorțul. Proprietatea, împrumutul și moștenirea	120
XV. Dreptul penal: abateri, delikte, pedepse, instanțe de judecată și procedura judecătorească. Sinedriul și relațiile Israelului cu alte popoare	129
XVI. Instituții religioase. Date generale despre cult și raportul cultului mozaic cu cel al altor popoare	140

XVII. Locașurile de cult. Locașurile de cult de dinaintea lui Moise. Cortul sfânt, locurile sfinte ale israeliților din momentul intrării în Canaan până la construirea templului. Templul lui Solomon, al doilea templu (al lui Zorobabel), sanctuarele iudaice din diaspora, sinagogile. Simbolismul cortului sfânt și al templului din Ierusalim și importanța acestora pentru unitatea religioasă și națională a poporului Israel..... 145

XVIII. Persoanele de cult: leviții, preoții și arhiereul.

Alegerea preoților, veșmintele preoțești, drepturile și îndatoririle sacerdotale. Persoanele auxiliare 164

XIX. Acțiuni de cult obișnuite (jertfele și rugăciunea) și neobișnuite (tăierea împrejur, sacrificiul legământului și sacrificiul vacii roșii) 180

XX. Felurile jertfelor: holocaustul, jertfele pentru păcat și culpă, jertfele pentru pace - ritualul lor 191

XXI. Simbolismul și caracterul tipic al jertfelor vechitestamentare 202

XXII. Alte acțiuni sfinte: primițiile, ungerea sfântă, făgăduințele, binecuvântarea și jurământul 205

XXIII. Purificațiunile levitice. Cultul divin din zilele de rând și sărbători 213

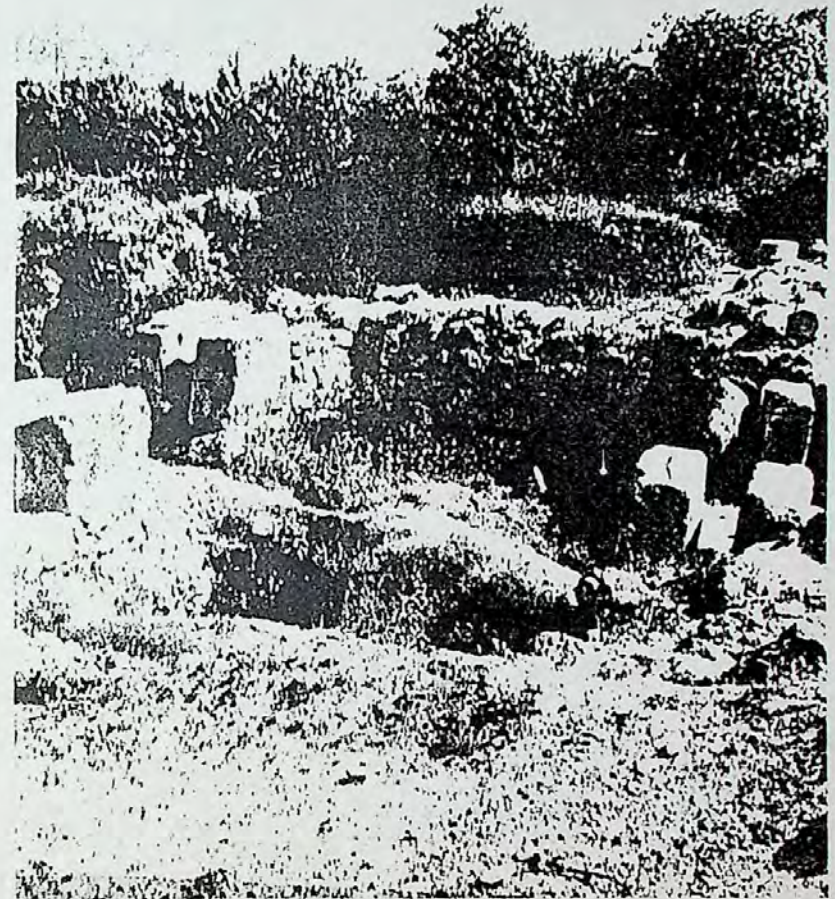
XXIV. Sărbătorile sabbatice: Sabatul, Anul sabbatic, Anul Jubileu. Valoarea moral-socială a acestor sărbători 217

XXV. Sărbătorile anuale: Paștile, Cincizecimea și corturile 223

XXVI. Alte sărbători israelite: Lunile noi (neomeniile), Anul nou. Sărbători postmozaice și postexilice 228

XXVII. Grupări și partide cu caracter religios-politic: fariseii, saducheii, samarinenii, irodienii, efesenii sau qumraniții, terapeuții și eleniștii 233

Redactor: Pr. Nicolae DASCĂLU
 Tehnoredactor: Rema ZUGRAVU
 Corector: Loredana GRIGORIU
 Tiparul executat la:
 Tipografia mitropolitană TRINITAS
 Mănăstirea Golia

Ruinele vechiului Sichem